

Kära fröken! Det gladdde
mig ofantligt att Ni skref, Ni är ju
så långt borta och det är ju så lätt att
glömma flyktiga sanatoriebekantskaper.

Nu skall jag berätta: Järvinen bad helse
och sade att han går sina riktigt långa
promenader med Villgren och Ramsay. Boyer
är den ende bland de gamla, som ämnar
stanna här öfver sommaren. Jussi, korneten,
kaptenen ha farit, de andra fara alla
snart. Vi ge oss i väg den femtonde Juni.
Heltan mår bra, önskar fröken detsamma.
Fröken Laisa får vara öfve igen.

Dr. Pauli är här som nybakad
licenciat, köntänka.

7 Ett rum bor en liten fröken Alma
Nyberg från Håfors, mycket glad för
öfrigt, promenerar med Alftan.

Ursäkta, att jag kluddar så, men
jag skrifer i hallen och utmärker
mig i allmänhet ej genom kalligrafi.

Den nye underläkaren heter Welenius,
han är här tre dagar sen, jag undrar
om han inte får snart som Aminoffen
Hegnö ligger redan i hallen. Tre

Griedtinska skrifer emellanåt, hon mår
bra.

Herr Sundell har igen återvändt till
sanatoriet, men får ej vara alldeles
oppe igen.

Mamma är för närvarande i L: fors,
hon har neuralgi i ryggen och
måste få massage, men kommer
snart hem.

Monsieur Cottier har tagit ett
rörande afsked från vår klass, hvad
som gott mig anledningen till
följande dikt.

I afskedets tröstlösa, ligande stund,
När luften var laddad med tårar,
Så steg som en suck ur hans hjertas ^{grund}
"Le bonheur, Vous ne le trouverez jamais"

När tystnaden afbröts af hejdlös gråt,
Ty unga flickor gråta så våldsamt.
Var nästan varje näsduk vett:

"Le bonheur, Vous ne le trouverez jamais".

Ösorgliga sanning i dessa ord,
Som skulle följa oss ut i världen,
Hvars rosiga glans var tillintetgjord:
"Le bonheur, Vous ne le trouverez jamais".

O jag har gjort en stor tokighet,
jag skref en dikt till dr. Axel.
Han uppfyllde inte min önskan, men
har blott blifvit mycket vänligare och
uppmärksamare. —

Att vara ung och inte få arbeta,
Att resignera uti fälamod,
Att dämpa allt sitt glada lefnadsmod
Och ingenting af lifets fröjder veta.

Der borta bruser lifets ström förbi.
Jag hör blott tågets ångestfulla
och drömmer hopplöst om att vara ^{stämna} hemma
Lom fången drömmer om att vara fri.

Ursäkta, jag har ingen plats att sluta
dikten, för öfrigt har viitt tecknat ut
Er. Från den 16. juni är vår
adress : Kaivola.
Edith Löfberg.